

THRILLER

ALAFAIR BURKE

Nepřátele si držte nablízku
a sestru ještě blíž.

TA LEPŠÍ Z NÁS

Chloe a Nicky, dvě sestry, každá naprosto jiná. Ambiciózní a úspěšná Chloe se po studiích přestěhovala z rodného Clevelandu do New Yorku, kde získala vysněnou práci ve vydavatelství časopisů. Její starší sestra – vždy divoká a víc než nezodpovědná – se mezitím provdala za nadějného mladého právníka Adama Macintoshe a porodila mu syna Ethana. Postupem času se sestry navzájem odcizily.

Nyní, o víc než patnáct let později, se jejich život dramaticky změnil - Adamovu ženou je dnes Chloe. Poté co je Adam ve svém víkendovém domě zavražděn, musí Chloe, ač nerada, do svého života vpustit biologickou matku svého dospívajícího adoptivního syna – svou starší sestru. Když ale policie označí za podezřelého z vraždy Ethana, musí obě ženy odložit nedůvěru a starou zášť, aby ochránily své nejbližší... Dokážou ale uniknout své minulosti?

Ta lepší z nás je spleť, napínavý thriller z domácího prostředí od autorky bestselleru New York Times *Manželka* (Metafora, 2018).

Alafair Burke

TA LEPŠÍ Z NÁS

Přeložila Veronika Kratochvílová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Better Sister © 2019 by Alafair Burke

Translation © Veronika Kratochvílová, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-390-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-389-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-069-7 (print)

*Pro Jennifer Barthovou,
moji redaktorku a duchovní sestru*

Obsah

Před čtrnácti lety 9

I část ADAM 15

1	O čtrnáct let později	17
2	26	
3	36	
4	44	
5	49	
6	56	
8	73	
9	75	
10	82	
11	85	
12	92	
13	103	
14	109	

II část NICKY

15	117	
16	127	
17	132	
18	134	
19	138	
20	145	
21	158	
22	164	

III část LID VERSUS ETHAN MACINTOSH

23	173	
24	O šest týdnů později	187
25	O čtyři měsíce později	195
26	205	
27	222	
28	233	
29	243	
30	253	
31	256	
32	266	

33	275
34	283
35	287
36	292
37	301

IV část CHLOE

38	O tři týdny později	311
39	315	
40	323	
41	O čtyři měsíce později	328
Poděkování	333	
O autorce	335	

Před čtrnácti lety

ZRADILA JSEM svou sestru, zatímco jsem postávala na hlavním schodišti Metropolitního muzea umění v šatech od Versaceho pošítych korálky (vypůjčených) a v lodičkách s dvanácticentimetrovými jehlovými podpatky (které jsem si od té doby na nohy nevezala).

V té době jsem neměla šanci získat pozvánku sama – ani jsem si nemohla dovolit koupit vstupenku –, abych se na slavnostní galavečer dostala. Byla jsem hostem své nadřízené Catherine Lancasterové, šéfredaktorky časopisu *City Woman*. Nebyla vlastně ani mou nadřízenou. Byla nadřízenou nadřízené mé nadřízené. A z nějakého důvodu mě osobně pozvala.

Tedy, vlastně ne osobně. Poslala svou asistentku, aby mi vyřídila vzkaz. Což bylo dobře, protože mojí bezprostřední reakcí byl výbuch smíchu. Nebyl to ani normální smích, spíš zachrochtání. I tentokrát byl tento večírek roku, plný celebrit, pastvou pro bulvární novináře a přehlídkou nejnovějších módních trendů. Představa, jak jakožto nová členka redaktorského týmu korzuju mezi rockovými hvězdami, držiteli Oscarů a supermodelkami, byla směšná. A tak jsem se chrochtavě zasmála.

Asistentka se ani nezatvářila nesouhlasně, ani neobrá-

tila oči v sloup a já ji ujistila, že jsem poctěna a pozvání přijímám. Potom, co jsem v archivech časopisu vyhledala fotografie z minulého ročníku, žadonila jsem u své kamarádky Kate, která pracovala v *Cosmopolitanu*, jestli by pro mě nemohla vypůjčit nějaké vhodné šaty. Jak se říká, předstírej, dokud se nezadaří.

Když mi podávala ramínko se šaty v obalu, vypadala vyloženě radostně. „Je to Versace! Ty šaty mají dokonce kapsy!“

Catherine mi navíc nabídla, že mě její řidič vyzvedne doma. Kdyby byla muž, asi bych si dělala starosti, do čeho jsem se to dostala. Místo toho jsem si připadala jako Popelka, která míří na ples. A protože je Catherine Lancasterová žena, věřila jsem jí.

Můj instinkt se potvrdil, když si ke mně v Upper East Side před svým domem přisedla a řekla mi, že mě pozvala, protože na ni zapůsobil můj sloupek o akcích neziskové organizace Take Back the Night¹ na kolejích vysokých škol. Hlavní článek byl o dvou dětských hvězdách – slavných dvojčatech –, které nastoupily na Newyorskou univerzitu. Když jsem se doslechla, že se jedna ze sester zapojila do organizace každoroční akce univerzity na podporu obětí sexuálního násilí, přišla jsem s nápadem na reportáž do *City Woman*.

Catherine mi řekla, že mám „dobrý instinkt“ a že nejlepší rada, jakou mi může dát, je naučit se mu věřit. Doba se mění. „Lidé si myslí, že sledujeme *Sex ve městě* kvůli oblečení a vtípům o orgasmech, ale je to feminismus maskovaný za komedii. A přichází nová vlna. Je jen otázkou času, kdy zdi přehrady povolí a příběhy budou psát ženy jako ty.“

¹ Take Back the Night – mezinárodní nezisková organizace bojující proti domácímu násilí a proti násilí na ženách obecně (pozn. překl.).

Byla jsem na tom mnohem líp než Popelka. Jediné, co ze své noci získala ona, byl princ. Já získám kariéru.

Když jsme přijely na místo, ani Catherine neupoutala pozornost fotografů číhajících před hlavním vchodem. Ale jakmile jsme vstoupily dovnitř, ozval se hlas: „Catherine! Perfektně načasované! Pojdte k nám na oficiální fotografování.“

Než zaujala své místo před velkým bannerem určeným pro oficiální fotografie, vrazila mi svou kabelku a tiše zašeptala: „Díky, dojdeš k baru?“ a opustila mě. Její kabelka bylo psaníčko poseté flitry a ozdobené symbolem Venuše, který časopis *City Woman* používal místo písmene O v titulu na hlavní straně. Byl to chytrý doplněk na večer, ale já jsem byla pyšná, že moje vypůjčené šaty měly kapsy dost velké na to, aby se do nich vešla rtěnka, peníze a můj služební telefon. Já jsem žádnou kabelku nepotřebovala.

Podle instrukcí jsem našla bar, ale uvědomila jsem si, že vlastně vůbec netuším, co by si Catherine dala k pití. Vzhledem k tomu, že v autě zmínila *Sex ve městě*, objednala jsem dva koktejly Cosmo, její psaníčko jsem si zasunula pod loket a podařilo se mi opatrně dojít k místu fotografování. Ve chvíli, kdy se jí konečně podařilo se z focení vyvléknout, jsem dopíjela svůj koktejl a byla připravená vrhnout se na její. Když se ke mně připojila, popadla drink, ale kabelku mi nechala.

„Catherine...“, zvedla jsem psaníčko.

Právě se objímala s módním návrhářem. „Nepotřebujete...“ Pak se starostou.

Nakonec jsem ji celou noc pronásledovala s tou hloupou kabelkou, opouštěla jsem ji, jen když jsem šla k baru pro další koktejly, které jsem v průběhu večera

vesele míchala. Jestli si toho všimla, tak nic neříkala – a Catherine Lancasterová by určitě něco řekla, pokud by měla námitky.

Kdybych takto jednala s asistentkami v dnešní době, bála bych se, že to hned napíší na Twitter nebo pošlou anonymní zprávu do nějakého bulvárního média. Dříve ale mladí začínající redaktoři, jako jsem byla já, považovali za privilegium dělat poskoka těm, kteří si získali místo na vrcholu pyramidy. Byla jsem zvolená tichým hlídačem kabelky.

Můj telefon, schovaný v kapse mých velice drahých značkových šatů, zazvonil poprvé v okamžiku, kdy se začala podávat večeře. Moji rodiče. Nechala jsem hovor spadnout do hlasové schránky. Hloupě jsem se domnívala, že volají, protože jsou pyšní, že jejich dcera je na takové luxusní akci. Samozřejmě že o této události nikdy předtím neslyšeli, ale když jsem pozvání obdržela, snažila jsem se jim vysvětlit, že je velice neobvyklé, aby byl pozván někdo na mé úrovni. Když ale volali o pět minut později znovu a pak ještě o hodinu později, věděla jsem, že se to určitě netýká mě.

Měla jsem dvě možnosti: opustit Catherine u stolu, nebo hovor opět poslat do hlasové schránky. Je možné, že se něco děje s mámou nebo tátou, ale uvnitř jsem tušila, že se to týká Nicky. Vždy se to týkalo Nicky. Zůstala jsem sedět na místě.

Když při podávání dezertu telefon zazvonil znovu, v rychlosti jsem se podívala na malý displej své nokie. Tentokrát hovor přicházel z domu Nicky. Jasně, jak jsem očekávala, bylo to další z dramát mé sestry, přesně načasované na jednu z nejdůležitějších příležitostí, jaké jsem dostala od chvíle, kdy jsem se do New Yorku přestěhovala,

abych pracovala na své novinářské kariéře. Tentokrát jsem telefon před zasunutím do kapsy úplně vypnula.

Když Catherine vstávala od stolu, ohlédla se po mně, což jsem si vyložila jako pobídku k tomu, abych ji následovala. Po chvíli, kterou jsem považovala za netypickou kuřáckou pauzu ve venkovním stanu, odešla na toaletu. Konečně jsem si telefon znovu zapnula a přehrála si zprávy z hlasové schránky. Tři byly od mé matky: „Zavolej mi“, položení telefonu a „Zatraceně, pořád to nezvedá“.

Zbývalo poslední volání – to od Nicky. To byla přesně ona: vybrat si zrovna tuto noc, aby se opětovně zhroutila.

Když jsem zmáčkla přehrávání, nebyl to ale hlas Nicky. Byl to hlas jejího manžela Adama.

Nebylo to poprvé, kdy mi Adam volal kvůli mé sestře, ale tentokrát to bylo jiné. Podobný druh emocí jsem v jeho hlase nikdy předtím neslyšela – vztek smíšený s vyčerpáním a strachem. Samotný vzkaz byl krátký: „Zavolej mi, až budeš moct, ano? Je to důležité.“ Nechal mi číslo svého pracovního mobilu. Znovu a znovu jsem si číslo v duchu opakovala a pak jsem je vytočila.

Když po dvou zazvoněních odpověděl, vyložil všechna fakta jako právník, ne jako manžel. Nicky byla na klinice v Clevelandu. Když mluvil – zatímco kolem mě chodili herci a další prominenti –, představovala jsem si svou sestru. Její dlouhé, medově hnědé vlasy přilepené na lopatky. Oblečení zmáčené z bazénu přitisknuté na štíhlém těle. A miminko – pořád jsem mu říkala miminko – vyplivující chlorovanou vodu z plic.

„Já už s ní takhle nemůžu dál, Chloe. Ne když je tu teď i dítě. Mohla mu opravdu ublížit. Kdybych nevyšel ven...“

Začala jsem protestovat, že Nicky by svému synovi nikdy neublížila, ale uvědomila jsem si, že vlastně nemám

žádnou jistotu, že to tak skutečně je. Nicky by nikdy nikomu neublížila vědomě. Ale nějakým způsobem ničila všechny, kteří se dostali do její blízkosti. Vždy to tak bylo.

„Adame, řekni mi, proč skutečně voláš?“

„Potřebuju tvoji pomoc.“

Kolikrát jsem si už všimla, že Adam má mnohem víc společného se mnou než s vlastní ženou? Kolikrát jsem držela jazyk za zuby jen proto, abych nebyla nařčená, že chci zničit jediný (do určité míry) zdravý vztah, který moje sestra kdy měla? Teď jsme tu byli vzdáleni od sebe přes sedm set kilometrů a spojení pouhým signálem mobilního telefonu a bylo naprosto jasné, na čí stranu se postavím. Adam mě potřebuje.

Náš vzájemný příběh – nezávislý na Nicky – se rozvine až mnohem později, ale dalo by se říct, že tato noc by mohla být označena za úplný začátek. Byl to okamžik, kdy jsem dala přednost Ethanovi před zbytkem své rodiny. Což znamenalo, že jsem si vybrala Adama.

Vůbec jsem netušila, že se za další čtyři roky stanu druhou manželkou Adama Macintoshe ani že o deset let později budu tím, kdo najde jeho mrtvé tělo.

I

ADAM

O čtrnáct let později

ZADNÍ ČÁST CAFÉ LOUP byla tmavá a chladná, takže pokaždé, když se otevřely dveře a vpustily dovnitř slunce a vlhkost, uvědomila jsem si, že natahuji krk a hledám Adama. Neslíbil najisto, že se k nám přidá, ale já věděla, že reportérka, která se mnou dělá rozhovor, umírá touhou seznámit se „s mužem, který se skrývá za úspěšnou ženou“.

Bohužel jsem udělala tu chybu, že jsem Adamovi o jejích očekáváních řekla. Kdybych si tuto informaci nechala pro sebe, mohla jsem se z toho vylhat a říct jí, že můj manžel měl jinou schůzku a nemohl přijít. Místo toho jsem si připravila nejistotu, tím pádem i případné zklamání, a teď jsem jen nervózně čekala, jestli se ukáže. Přinutila jsem se zaměřit svou pozornost tam, kam patří, a soustředit se.

Reportérka se jmenovala Colby a bylo jí asi tak dvacet pět let. Byla přibližně ve stejném věku jako já, když jsem v New Yorku poprvé dostala novinářskou práci. Prostředí se mezitím ovšem dramaticky změnilo. Když jsem začínala v *City Woman*, chlubili jsme se průměrným měsíčním prodejem téměř tří set tisíc výtisků a počtem zaměstnanců, který zaplnil celé patro prestižní budovy

v centru města. Magazín *Eve* byl sice jedním z posledních ženských časopisů, ale byli jsme rádi, když se nám podařilo prolomit hranici sta tisíc čtenářů tištěných vydání.

V dnešní době dávala většina vydavatelů přednost novinářům na volné noze. Vzhledem ke změnám na trhu jsem odhadovala, že mladá, nadšená Colby měla profesní životopis alespoň dvakrát delší než já v jejím věku, ale i tak byla ráda, že získala práci na plný úvazek v elektronickém časopise zaměřeném na ženy mileniálky.

Skončily jsme s představováním, a když se podívala do svých poznámek, poznala jsem, že se dostáváme k připraveným otázkám.

„V době, kdy jste byla jmenována hlavní šéfredaktorkou *Eve*, byli již všichni připraveni napsat časopisu nekrolog. Vy jste ale vše naprosto otočila – zvýšil se počet online čtenářů, přidali jste více politiky, odebrali jste zbytečnosti – a teď je *Eve* jedním z posledních zbývajících úspěšných časopisů zaměřených na feminismus v celé zemi. A vás teď čeká významné ocenění „Novináři ve službách veřejnosti“ za vlivný seriál *Them Too*. Berete tento okamžik jako vyvrcholení své celoživotní práce?“

Věděla jsem, že pro Colby a její vrstevníky bude má odpověď znít smutně a unaveně, ale řekla jsem si, že bude alespoň autentická. „Vyvrcholení celoživotní práce? Určitě doufám, že ne. Z podobných řečí mám pocit, jako bych už měla odejít do důchodu.“

Zastavila nahrávání na svém iPhone a začala se omlouvat. „Panebože, omlouvám se. Jste můj velký vzor. Tak jsem to vůbec nemyslela.“

Znovu jsem spustila nahrávání a řekla jí, že by se za své otázky nikdy neměla omlouvat, a poskytla jsem jí odpověď, jakou mohla použít.

„Mám výčitky, že za to vůbec dostávám nějaké ocenění,“ řekla jsem. „Skutečnými hrdinkami jsou ženy, které své příběhy zveřejnily jako první. Hnutí *Me Too* způsobilo, že se ženy začaly cítit bezpečně a promluvíly. Každý věděl, že podobné chování je odporné – a nekontrolovatelné –, ale vždy nás učili, že to musíme vydržet a zvládnout. Nedělat problémy. Usmívat se a přežít do dalšího dne. Pak ale ženy našly sílu ve sdílení a mocní muži zjistili, že za své činy mohou nést následky, i když opožděně, a dokonce bez policie a soudů. To bylo výchozím bodem pro vše, takže má práce byla skutečně jen o následování těchto žen a o práci s novináři, kteří pomohli vyprávět jejich příběhy.“

Práce, na kterou se mě ptala, se týkala seriálu představujícího tuto iniciativu, který jsem v *Eve* spustila. Po začátku hnutí *Me Too* jsem napsala článek vyjadřující mé obavy, že lavina, kterou hnutí spustilo, se omezí pouze na vysoce profilovaná místa a celebrity. Po počátečních odchodech velkých dravců, kteří po léta páchali ohavné činy, se vliv hnutí přesunul na diskuse o menších přestupcích dalších slavných mužů. Ovlivní ale i místa, kde pracují ženy pod šéfy, o kterých nikdy nikdo neslyšel? A co ženy, které pracují v továrnách nebo v obchodech? Co servírky a barmanky, které jsou závislé na manažerech, aby dostávaly slušné směny, a také na zákaznících, aby měly nějaké spropitné? Abych pomohla vnést světlo i do jejich příběhů, spárovala jsem „běžné“ ženy, které trpěly sexuálním zneužíváním a obtěžováním, se slavnějšími průkopnicemi hnutí *Me Too*. Osobně jsem napsala články shrnující společné rysy jejich příběhů a dopady následných přátelství. S ohledem na teď již slavný hashtag jsem tohle naše úsilí nazvala *Them Too* – „Ony také“.

To, co jsem spustila jako experiment, se rozjelo způsobem, jaký jsem nikdy nečekala. Známa herečka, která byla jednou z prvních, kdo promluvil o urážejícím režisérovi, s sebou vzala své *Them Too* sestry na předávání Oscarů. Moderátorka jednoho televizního pořadu se stala kmotrou čerstvě narozené dcery svého protějšku. A co pro mě bylo nejdůležitější, sedm z top 500 korporací na základě seriálu vyhodilo spoustu manažerů, provedlo změny a zavedlo nová celofiremní pravidla. To vše díky tomu, že ženy využily své celebrity – a já náš časopis – jako způsob, jak přitáhnout pozornost k příběhům těch, které věřily, že nemají žádný hlas.

I přestože jsem se snažila mluvit zejména o ženách, které se seriálu účastnily, Colby samozřejmě chtěla slyšet o všech problémech, se kterými jsem se v průběhu své kariéry potýkala já.

Byly jsme právě u tématu druhého muže, který mi nabídl práci výměnou za sex, když se dveře restaurace znovu otevřely. V tu chvíli jsem už byla hluboce zabraná do příběhu a myslela jsem, že zbytek setkání strávíme s Colby samy. Adam byl už za barem a téměř u našeho stolu, když jsem si ho všimla.

„Panebože, to je ale překvapení,“ řekla jsem a vstala, abych ho přivítala objetím. „Ani si nevzpomenu, kdy jsme spolu naposledy byli ve všední den před pátou hodinou.“

Všimla jsem si, jak si ho Colby prohlíží, překvapená jeho mladistvým vzhledem, stejně jako většina lidí, když se s ním poprvé setkají. Adam byl o šest let starší než já, takže mu bylo čtyřicet sedm, ale dělávala jsem si z něj legraci, že přestal stárnout tak před deseti lety. Zdálo se, že je pro něj geneticky nemožné přibrat na váze nebo začít plešatět.